

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 022620 22 U
Tuzla, 27.01.2023. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja po sudiji pojedincu Predragu Krsmanoviću, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca **S.T.**, iz T..., zastupan po punomoćnici M.P., advokatu iz Tuzle, ul. ZAVNOBiH-a broj 13., protiv rješenja tuženog **Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar**, broj FZ3/8/1-35-1-737-4/16 OB/MB: ..., od 13.05.2022. godine, u upravnoj stvari **ostvarivanja prava na srazmjeran dio starosne penzije**, dana 27.01.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

I- Tužba se **UVAŽAVA** pa se osporeno rješenje bliže opisano u uvodu presude, **PONIŠTAVA** i ova upravna stvar

r j e š a v a:

Žalba S.T., iz T..., protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe Tuzla, matični broj od 25.05.2021. godine, **SE UVAŽAVA**, pa se prvostepeno rješenje **PONIŠTAVA**.

II- Ova presuda u svemu zamjenjuje poništeni osporeni akt.

III- Tužena strana dužna je da tužiocu, na ime naknade troškova upravnog spora, isplati iznos od 240,0 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je, dana 15.06.2022. godine, ovom sudu, putem navedene punomoćnice podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog pogrešne primjene materijalnog prava, povreda pravila postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, nepravilnog zaključka iz utvrđenih činjenica, nedostataka koji sprečavaju ocjenu njegove zakonitosti i prekoračenja ovlaštenja.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe: da iz obrazloženja pobijanog rješenja tuženog ostaje nejasno na osnovu kojih činjenica i dokaza su prvostepeni i drugostepeni organ utvrdili da tužilac ima prijavljeno "privremeno prebivalište" u Nj..., posebno s obzirom da dokaze koje je proveo i kojim je utvrdio odlučne činjenice za donošenje pobijanog rješenja tuženi ne navodi, niti ih obrazlaže; da je činjenica da je tužilac, zbog posjete svojoj kćerki, u periodu od januara do aprila 2021. godine bio odsutan sa teritorija BiH, iz koji razloga je boravio na području SR Nj..., i da je za taj period ovlastio F.G. da može podizati njegovu penziju (čekove i novac), ali da to ne podrazumijeva da je tužilac promijenio svoje prebivalište i trajno se preselio u SR Nj...; da tužilac ima prijavljeno prebivalište na području BiH, i to na adresi..., što proizilazi iz CIPS obrasca, PBA-1, izdatog dana 02.08.2021. godine,

od strane MUP TK, T..., što su tuženi i prvostepeni organ mogli utvrditi neposrednim uvidom u isti, što u konkretnom slučaju nisu učinili; da je tužilac u postupku po žalbi predložio kao dokaz i pomenuti PBA-I obrazac / Zahtjev za prijavu-odjavu prebivališta-boravišta i promjenu adrese stana i dostavio uz izjavljenu žalbu tuženom, što je tuženi zanemario; da je Zakonom o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine propisano da se pod "prebivalištem" smatra opština ili distrikt u kojem se državljanin nastani s namjerom da tamo stalno živi, zbog čega je očigledno da je pobijanim rješenjem tuženi pogrešno utvrdio činjenično stanje i na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je tužilac bio samo privremeno odsutan sa teritorija BiH radi posjete svojoj kćeri u Nj....

Tužbom se predlaže da sud poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženom na ponovo rješavanje, sa uputama kako riješiti ovaj predmet, ili da se sud upusti u meritorno rješavanje i sam riješi ovu upravnu stvar tako što će usvojiti žalbu u cijelosti, a da se se tuženi obaveže da tužiocu naknadi troškove postupka po odluci suda, s tim što su troškovi opredjeljeni na iznos od 240,00 KM za sastav tužbe po punomoćnici.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja u spisu slijedi da je predmetnim osporenim aktom odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe Tuzla, matični broj od 25.05.2021. godine, kojim je tužiocu uspostavljena isplata starosne penzije "u zakonskom iznosu od 293,74 KM, počev od 29.12.2020. godine".

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tužiocu, ranijim rješenjem Kantonalne administrativne službe u Tuzli, matični broj:, od 09.11.2015. godine, priznato pravo na starosnu penziju, u mjesečnom iznosu 146,8844 KM, počev od 19.04.2015. godine, s tim da se, s obzirom da je visina te penzije bila niža od najniže, isplata vrši u iznosu najniže penzije u Federaciji BiH; da je nakon donošenja tog rješenja tužiocu vršena isplata penzije u iznosu najniže penzije u Federaciji BiH; da je tužilac, dana 29.12.2020. godine, prvostepenom organu sačinio zahtjev za isplatu penzije po ovlaštenju, kojim je, zbog odsutnosti, zbog boravka u SR Nj..., ovlastio F. G., iz..., za podizanje njegovih penzionih čekova i novca od penzije; da je uz pomenuti zahtjev tužilac priložio notarski ovjerenu punomoć; da je prvostepeni organ, na osnovu istog zahtjeva donio predmetno prvostepeno rješenje, kojim je tužiocu, umjesto najniže, uspostavljena isplata starosne penzije u iznosu od 293,74 KM, počev od 29.12.2020. godine.

Protiv prvostepenog rješenja tužilac je izjavio žalbu tuženom, koji je istu odbio kao neosnovanu predmetnim konačnim rješenjem, posebno istakavši da je, članom 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, propisno da se odredbe člana 81. stav (1), (2), (4) i (5) tog Zakona ne odnose na osiguranike koji su ostvarili pravo na srazmjerni dio penzije po međunarodnim ugovorima, kao ni na korisnike koji nemaju prebivalište na teritoriji BiH, ukoliko međunarodnim ugovorom nije drugačije uređeno, kao i da "prijavljeno prebivalište na teritoriji BiH, ne znači da svaka osoba i živi u prijavljenom mjestu prebivališta".

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da je materijalno pravo u ovoj upravnoj stvari nepravilno primjenjeno, te da su iz utvrđenih činjenica tuženi i prvostepeni organ izveli nepravilan zaključak u vezi prava tužioca na najnižu penziju.

Naime, pravo na najnižu penziju u vrijeme podnošenja zahtjeva po kome je prvostepeni organ donio prvostepeno rješenje, bilo je regulisano odredbama člana 81. i 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22), kojima je propisano:

Član 81.

(Najniža i zajamčena penzija)

(1) Najniži iznos penzije pripada korisniku starosne, porodične, odnosno invalidske penzije, a kome je penzija određena u manjem iznosu od penzije utvrđene po odredbama stava (2) ovog člana.

(2) Najniži iznos penzije je iznos najniže penzije isplaćene za decembar 2016. godine u Federaciji, usklađene za sva pripadajuća povećanja na dan ostvarivanja prava, a dalje se usklađuje u skladu sa članom 79. stav (1) ovog zakona.

(3) Izuzetno, ukoliko postoje finansijske mogućnosti, Vlada Federacije može posebnom odlukom utvrditi povećanje iznosa najniže penzije u procentu većem od procenta iz stava (2) ovog člana, a najviše do stope rasta realnog bruto društvenog proizvoda u prethodnoj godini.

(4) Zajamčeni iznos penzije pripada osiguraniku koji je ostvario pravo na penziju sa 40 godina staža osiguranja, a kome je penzija određena u manjem iznosu od penzije utvrđene po odredbama stava (5) ovog člana.

(5) Zajamčeni iznos penzije je iznos zajamčene penzije isplaćene za decembar 2016. godine u Federaciji, usklađene za sva pripadajuća povećanja na dan ostvarivanja prava, a dalje se usklađuje u skladu sa članom 79. stav (1) ovog zakona.

Član 82.

(Izuzeci od najniže penzije)

Odredbe člana 81. st. (1), (2), (4) i (5) ovog zakona ne odnose se na osiguranike koji su ostvarili pravo na srazmjerni dio penzije po međunarodnim ugovorima, kao ni na korisnike koji nemaju prebivalište na teritoriji BiH, ukoliko međunarodnim ugovorom nije drugačije uređeno.

S druge strane, odredbama člana 3. stav 1. tačka 6., 7. i 10. Zakona o prebivalištu i boravištu državljanina Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj 32/01, 56/08 i 58/15), propisano je:

Član 3.

U smislu ovog zakona:

...

6. Lična karta je javna isprava koja služi kao dokaz o identitetu, o mjestu i datumu rođenja, prebivalištu ili za raseljeno lice boravištu, i o državljanstvu Bosne i Hercegovine u skladu sa odgovarajućim zakonskim aktima.

7. Pod prebivalištem smatra se opština ili distrikt u kojem se državljanin nastani s namjerom da tamo stalno živi.

...

10. Pod boravištem se smatra opština ili distrikt gdje se državljanin nastani s namjerom da tamo privremeno živi.

...

Iz sadržaja odredaba člana 82. istog Zakona proizilazi da se odredbe o najnižoj i zajamčenoj penziji iz člana 81. stav (1), (2), (4) i (5) tog Zakona **ne odnose** na osiguranike

koji su ostvarili pravo na srazmjerni dio penzije po međunarodnim ugovorima, kao ni na korisnike koji **nemaju prebivalište na teritoriji BiH**, ukoliko međunarodnim ugovorom nije drugačije uređeno.

U konkretnom slučaju iz činjenica predmeta i provedenih dokaza **ne proizilazi** da tužilac **nema prebivalište na teritoriji BiH**, zbog čega sud smatra da su tuženi i prvostepeni organ iz utvrđenog činjeničnog stanja izveli nepravilan zaključak da tužilac **nema prebivalište na teritoriji BiH**.

Ovo ne samo zbog toga što **nijedna utvrđena činjenica i nijedan izvedeni dokaz ne upućuju na takav zaključak**, nego i zbog toga što činjenice iz predmetnog zahtjeva, kao dokazi koje je tužilac priložio uz žalbu upućuju na sasvim suprotan zaključak.

Ovo stoga što je tužilac u zahtjevu od 29.12.2020. godine naveo **broj lične karte**, izdate od MUP TK, jedinstveni matični broj građana i adresu u Bosni i Hercegovini, a u prilogu žalbe dostavio i **obrazac iz CIPS obrasca, PBA-1**, izdatog dana 02.08.2021. godine, od strane MUP TK, T..., koje činjenice i dokazi **nesumnjivo dokazuju da tužilac ima prebivalište na teritoriji BiH**, i da se odredbe člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, vezano za prebivalište, ne mogu zakonito primjeniti na tužioca.

Ovo tim prije što je naprijed citiranim odredbama člana 3. tačka 6. *Zakona o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine* izričito propisano da je **lična karta javna isprava** koja, između ostalog, služi i kao **dokaz o prebivalištu** i državljanstvu Bosne i Hercegovine, a da tužilac ima **ličnu kartu** izdatu od MUP-a Tuzlanskog kantona, što je, u smislu tih odredaba, bio **dovoljan dokaz** o njegovom **prebivalištu**.

Pored toga, treba imati u vidu da je odredbama člana 3. tačka 7. *Zakona o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine* propisano da se pod **prebivalištem** smatra opština ili distrikt u kojem se državljanin **nastani s namjerom da tamo stalno živi**, a da u konkretnom slučaju, prema naprijed pomenutim činjenicama i dokazima, tužilac ima **prebivalište** u Bosni i Hercegovini (tj. u T...), što upućuje na njegovu **namjeru da u Bosni i Hercegovini (tj. u T...) stalno živi**.

Iz tih razloga sud je ocijenio da su pomenuti navodi tuženog "*da prijavljeno prebivalište na teritoriji BiH, ne znači da svaka osoba i živi u prijavljenom mjestu prebivališta*", rezultat pogrešnog tumačenja i nerazumijevanja materijalnog prava kojim je regulisano **šta se smatra prebivalištem**, jer ti navodi nemaju bilo kakvog osnova ni u *Zakonu o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine*, ni u *Zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju, niti u bilo kom drugom zakonu*.

Na kraju, sud posebno napominje da, čak i u slučaju kada bi tužilac imao prebivalište u SR Njemačkoj, odredbe člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ne bi na njega bile primjenjive iz razloga što se te odredbe ne primjenjuju ukoliko je međunarodnim ugovorom drugačije uređeno.

*Odredbama člana 3. stav 2. Sporazuma između Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i Savezne Republike Njemačke o socijalnom osiguranju ("Službeni list SFRJ" - međunarodni ugovori, broj 9/69, u daljem tekstu: Sporazum), koji je preuzela Bosna i Hercegovina, propisano je da će se davanja prema pravnim propisima jedne države ugovornice državljanima druge države ugovornice koji **prebivaju na području država ugovornica**, pružati **pod istim uslovima kao i državljanima prve države ugovornice koji tamo prebivaju**.*

Iz tih razloga sud je ocijenio da je žalba tužioca protiv prvostepenog rješenja u cijelosti osnovana, jer je u prvostepenom rješenju, zbog pogrešne primjenjene odredbe člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom, iz činjenica izveden pogrešan zaključak u pogledu činjeničnog stanja koje se tiče pitanja da li tužilac **ima prebivalište na teritoriji BiH**.

Stoga je sud uvažio žalbu tužioca, te u cijelosti poništio prvostepeno rješenje, kako bi se, shodno odredbama člana 266. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99), poništile sve pravne posljedice koje je to rješenje proizvelo.

S obzirom da ni tužena strana nije uočila i otklonila pomenute nedostatke, na osnovu odredaba člana 12. tačka 2. i 4. i člana 36. stav 1., 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), sud je sam riješio upravnu stvar, na način bliže opisan u izreci, cijeneći da bi vraćanje predmeta prvostepenom organu, u ovakvoj procesnoj situaciji, bilo suvišno i neekonomično.

Odluka o troškovima upravnog spora zasnovana je na odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH" broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), a odnosi se na troškove sastava tužbe po punomoćniku advokatu, što po odredbama člana 19. stav 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04), iznosi 240,00 KM (bez uračunatog PDV-a).

Zapisničar:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

Sudija:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 022620 23 Uvp
Sarajevo, 07.12.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Krkeljaš Milorada i Džerahović Emire, kao članova vijeća, te Kovač Jasmine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja T.S. iz T..., zastupan po punomoćniku P.M., advokatu iz Tuzle, protiv akta broj: FZ3/8/1-35-737-4/16 MB/OB: od 13.05.2022. godine, tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari uspostave isplate starosne penzije, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenog, protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 022620 22 U od 27.01.2023. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 07.12.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 U 022620 22 U od 27.01.2023. godine, stavom I izreke, uvažena je tužba tužitelja, osporeno rješenje tuženog, broj i datum navedeni u uvodu presude, je poništeno i predmetna upravna stvar riješena tako da se žalba tužitelja izjavljena protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe tuženog u Tuzli, matični broj, od 25.05.2021.godine, uvažava, pa se prvostepeno rješenje poništava. Stavom II izreke, je riješeno da presuda u svemu zamjenjuje poništeni upravni akt a stavom III izreke presude je riješeno da je tužena strana dužna tužitelju na ime naknade troškova upravnog spora isplatiti iznos od 240,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja.

Tuženi je protiv navedene presude podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke navodeći da je osporeno i prvostepeno rješenje doneseno na osnovu člana 81. stav 1. i člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju a tužitelju kao korisniku penzije po rješenju od 09.11.2015. godine, je uspostavljena isplata penzije u zakonskom iznosu od 293,74 KM, umjesto iznosa najniže penzije koja mu je do tada isplaćivana po navedenom rješenju iz 2015. godine, a to sve nakon što se imenovani dana 29.12.2020. godine obratio zahtjevom za isplatu penzije po ovlaštenju, a kojim se G.F. ovlašćuje za podizanje čekova i novca zbog odsutnosti korisnika penzije T.S., odnosno njegovog boravka u SR Nj..., zaključivši da tužitelj nema prebivalište u BiH i da živi u Nj.... Spori stoga stav prvostepenog suda iz pobijane presude da se nije mogao izvesti zaključak na osnovu toga da tužitelj nema prebivalište na području BiH, uz isticanje da je vršen uvid u podatke tužitelja-korisnika penzije unesene u Integralno penzioni informacijski sistem Zavoda i utvrđeno da se isplata penzije tužitelju vršila putem opunomoćenih lica u periodima od 20.12.2020 do 29.06.2021. godine, zatim od 29.12.2021 do 29.06.2022. godine, te od 06.01.2023. do 06.07.2023. godine, zbog čega smatra da prijavljeno prebivalište na teritoriji BiH ne znači da svaka osoba i živi na prijavljenom mjestu prebivališta. Tvrdi da su rješenja tuženog zasnovana na zakonu te predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine.

Tužitelj je u podnesenom odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima (Sl. novine F BiH, broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je tužitelju ranijim prvostepenim rješenjem direktora Kantonalne administrativne službe tuženog u Tuzli broj: od 09.11.2015. godine, bilo priznato pravo na starosnu penziju počev od 19.04.2015. godine u mjesečnom iznosu od 146,8844 KM, a isplata je vršena u iznosu najniže penzije u F BiH; da je prvostepenim rješenjem iste Službe od 25.05.2021. godine, u postupku pokrenutom nakon zatraženog zahtjeva za isplatu starosne penzije po osnovu punomoći od 29.12.2020. godine, T.S., uspostavljena isplata penzije u zakonskom iznosu od 293,74 KM počev od 29.12.2020. godine, našavši da korisnik penzije ima privremeno prebivalište u SR Nj..., shodno članu 81. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Sl. novine F BiH broj 13/18), kojim je regulisano da najniži iznos penzije pripada korisnicima starosne, porodične, odnosno invalidske penzije, kome je penzija određena u manjem iznosu od penzije utvrđene po odredbama stava 2. ovog člana, a kojim je propisano da najniži iznos penzije je iznos najniže

penzije isplaćene za decembar 2016. godine u Federaciji, usklađene za sva pripadajuća povećanja na dan ostvarivanja prava, a dalje se usklađuje u skladu sa članom 79. stav (1) ovog zakona, i članom 82. istog zakona, kojim je predviđeno da se odredbe o najnižoj i zajamčenoj penziji iz člana 81. stav (1), (2), (4) i (5) tog zakona ne odnose na osiguranike koji su ostvarili pravo na srazmjerni dio penzije po međunarodnim ugovorima, kao ni na korisnike koji nemaju prebivalište na teritoriji BiH, ukoliko međunarodnim ugovorom nije drugačije uređeno, te da će se isplata vršiti na punomoćnika G.F. Odlučujući o žalbi tužitelja protiv navedenog prvostepenog rješenja tuženi je osporenim aktom istu odbio kao neosnovanu, nalazeći da je prvostepeni akt u svemu pravilan i zakonit, posebno ističući da je penzija isplaćivana korisniku penzije putem punomoćnika od 29.12.2020. godine, uz stav da prijavljeno prebivalište na teritoriji BiH ne znači da svaka osoba i živi na prijavljenom mjestu prebivališta.

Tužitelj je podnošenjem tužbe Kantonalnom sudu u Tuzli pokrenuo upravni spor protiv osporenog rješenja tuženog, koju je prvostepeni sud pobijanom presudom od 27.01.2023. godine uvažio, osporeno rješenje tuženog poništio i upravnu stvar riješio na način da se žalba tužitelja izjavljena protiv prvostepenog rješenja direktora Kantonalne administrativne službe tuženog u Tuzli, matični broj: (broj predmeta FZ6/2/1-31-6-25963-3/20) od 25.05.2021. godine uvažava i prvostepeno rješenje poništava i da presuda u svemu zamjenjuje poništeni osporeni akt, te tuženi obavezan da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 240,00 KM. U obrazloženju presude sud je naveo da je odredbama člana 3. tačka 6. Zakona o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj 32/01, 56/08 i 58/15), izričito propisano da je lična karta javna isprava koja, između ostalog, služi i kao dokaz o prebivalištu i državljanstvu Bosne i Hercegovine, a da tužilac ima ličnu kartu izdatu od MUP-a Tuzlanskog kantona, što je, u smislu tih odredaba, bio dovoljan dokaz o njegovom prebivalištu, a da iz činjenica predmeta i provedenih dokaza ne proizilazi da tužilac nema prebivalište na teritoriji BiH, zbog čega sud smatra da su tuženi i prvostepeni organ iz utvrđenog činjeničnog stanja izveli nepravilan zaključak da tužilac nema prebivalište na teritoriji BiH. Ovo ne samo zbog toga što nijedna utvrđena činjenica i nijedan izvedeni dokaz ne upućuju na takav zaključak, nego i zbog toga što činjenice iz predmetnog zahtjeva, kao dokazi koje je tužilac priložio uz žalbu upućuju na sasvim suprotan zaključak, budući da je u zahtjevu od 29.12.2020. godine naveo broj lične karte, izdate od MUP TK, jedinstveni matični broj građana i adresu u Bosni i Hercegovini, a u prilogu žalbe dostavio i obrazac iz CIPS obrasca, PBA-1, izdatog dana 02.08.2021. godine, od strane MUP TK, T..., koje činjenice i dokazi nesumnjivo dokazuju da tužilac ima prebivalište na teritoriji BiH, i da se odredbe člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, vezano za prebivalište, ne mogu zakonito primjeniti na tužioca a da navodi tuženog "da prijavljeno prebivalište na teritoriji BiH, ne znači da svaka osoba i živi u prijavljenom mjestu prebivališta", su rezultat pogrešnog tumačenja i nerazumijevanja materijalnog prava kojim je regulisano šta se smatra prebivalištem, jer ti navodi nemaju bilo kakvog osnova ni u Zakonu o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine, ni u Zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju, niti u bilo kom drugom zakonu. Na kraju, prvostepeni sud ukazuje da, čak i u slučaju kada bi tužilac imao prebivalište u SR Nj..., odredbe člana 82. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ne bi na njega bile primjenjive iz razloga što se te odredbe ne primjenjuju ukoliko je međunarodnim ugovorom drugačije uređeno, obzirom da odredbama člana 3. stav 2. Sporazuma između Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i SR Nj... o socijalnom osiguranju ("Službeni list SFRJ" - međunarodni ugovori, broj 9/69, u daljem tekstu: Sporazum), koji je preuzela Bosna i Hercegovina, je propisano da će se davanja prema pravnim propisima jedne države ugovornice državljanima druge države ugovornice koji prebivaju na području država ugovornica, pružati pod istim uslovima kao i državljanima prve države ugovornice koji tamo prebivaju.

Navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke zakonitost pobijane presude nije dovedena u sumnju.

Naime, pravilno je prvostepeni sud zaključio da iz predmeta spisa i provedenih dokaza ne proizilazi da tužilac nema prebivalište na teritoriji BiH, zbog čega su tuženi i prvostepeni organ iz utvrđenog činjeničnog stanja izveli nepravilan zaključak da tužilac nema prebivalište na teritoriji BiH i pravilno ukazao na odredbe člana 3. tačka 6. Zakona o prebivalištu i boravištu državljana Bosne i Hercegovine (Sl. glasnik BiH, broj: 32/01, 56/08 i 58/15), da je lična karta javna isprava koja, između ostalog, služi i kao dokaz o prebivalištu i državljanstvu Bosne i Hercegovine. Kako tužilac ima ličnu kartu izdatu od MUP-a Tuzlanskog kantona, to je, u smislu tih odredaba, bio dovoljan dokaz o njegovom prebivalištu, pa nije bilo osnova za primjenu odredaba člana 81. i 82 Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Sl. novine F BiH broj13/18, 90/21 i 19/22), posebno i zbog toga što ni iz sadržaja podneska tužitelja od 29.12.2020. godine (a na koji se pozvao tuženi kod donošenja osporenog i prvostepenog rješenja) ne proizilazi da on ne živi u BiH, tako da navodima iz zahtjeva nije dovedena u sumnju pravilnost odluke prvostepenog suda, kroz navode da je vršen uvid u podatke tuženog u Integralno Penzioni informacijski sistem zavoda, jer takvi podatci (internog karaktera) ne mogu derogirati pozitivne zakonske propise šta se smatra prebivalištem, čime je i po ocjeni ovog suda u konkretnom tuženi pogrešno i proizvoljno tumačio citirane materijalne propise zauzevši stav „da prijavljeno prebivalište ne znači da osoba i živi na prijavljenom mjestu“, jer bi takvim stavom bila ugrožena osnovna prava i slobode korisnika prava tuženog organa u pogledu same slobode kretanja garantovana Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine i relevantnim međunarodnim aktima.

Također, protivno stavu tuženog, pravilna je i odluka o troškovima upravnog spora, budući da je pobijanom presudom uvažena tužba i meritorno riješena ova upravna stvar tako što je poništeno rješenje tuženog od 13.05.2022. godine i predmetna upravna stvar riješena tako da je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe tuženog u Tuzli, matični broj, od 25.05.2021. godine, uvažena i prvostepeno rješenje poništeno, te riješeno da presuda u svemu zamjenjuje poništeni upravni akt, a sve shodno odredbi člana 12. tačka 2. i 4., te člana 36. stav 1., 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima, na koji način je udovoljeno zahtjevu tužitelja u cijelosti. Stoga se odluka prvostepenog suda o osnovanosti zahtjeva tužitelja za naknadu troškova spora ukazuje pravilnom i na zakonu zasnovanom, jer je u smislu odredbe člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku tužitelj u cijelosti uspio u predmetnom upravnom sporu.

Imajući u vidu sve naprijed izneseno, ovaj sud je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Jasmina Kovač, s.r.

Predsjednica vijeća
Jasmin Jahjaefendić, s.r.

